

ОСВІТНІ ДЕТЕРМІНАЦІЇ СТАНУ РИНКУ ПРАЦІ ЧЕРНІВЕЦЬКОЇ ОБЛАСТІ

Визначено проблемність дошкільної та загальної середньої освітньої підготовки в Чернівецькій області як основи для подальшого навчання. З'ясовано співвідношення випуску учнів і студентів професійно-технічними та вищими закладами освіти. Установлено схильність населення до післядипломної освіти, зокрема здобуття наукового ступеня. Визначено ступінь залучення кадрів у процеси підвищення кваліфікації, перекваліфікації, у тому числі в розрізі основних професійних груп.

Ключові слова: регіональний ринок праці, освітня підготовка, післядипломне навчання, підвищення кваліфікації, перекваліфікація.

Постановка проблеми. Модернізаційні пріоритети розвитку економіки України змушують шукати нові шляхи їх досягнення з використанням тих переваг, які наразі сформовані. Соціально-трудова сфера завжди відзначалася достатнім рівнем розвитку, а високі трудопотенційні здібності українського народу дали змогу сформувати його реноме як високоінтелектуального і з достатнім рівнем працеактивності. Для Чернівецької області як доволі проблемного за соціально-економічними параметрами регіону посилення ролі ринку праці у загальних модернізаційних процесах також видається доволі актуальним. Водночас існування величезної кількості проблем ефективності використання трудового потенціалу населення в регіоні, створення умов для його розвитку змушує говорити про необхідність поступового їх розв'язання. На даному етапі особливої уваги потребує посилення якісних характеристик освітньої підготовки населення, у зв'язку з чим активізується потреба налагодження ефективної системи взаємодій ринку праці з регіональною освітньою системою. Для визначення пріоритетних напрямів таких взаємодій важливо уточнити основні освітні детермінації стану ринку праці за прикладом Чернівецької області, що і зумовило вибір теми дослідження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичну основу статті сформували напрацювання вітчизняних вчених щодо проблем і перспектив розвитку регіональних ринків праці в Україні, в тому числі з визначенням необхідності забезпечення економіки високопрофесійними кадрами. Тут вирізняються напрацювання таких учених, як С. Бандур, Д. Богиня, С. Вовканич, С. Герасименко, С. Гринкевич, О. Гринькевич, О. Грیشнова, А. Колот, І. Кравченко, В. Куценко, Е. Лібанова, С. Пасека, У. Садова, Л. Семів, Л. Ткаченко, А. Шевчук, Л. Шевчук та ін.

Виділення нерозв'язаних раніше частин загальної проблеми. Водночас дуже мало прикладних напрацювань стосовно проблемності освітніх детермінацій стану ринку праці на рівні конкретних регіонів, висновки котрих надавали би змогу формулювати чіткі пропозиції з нівелювання негативних тенденцій.

Формулювання цілей статті. Метою статті є комплексний аналіз проблем і перспектив освітніх детермінацій стану ринку праці регіону. Цілі статті будуть такі:

- визначити проблемність дошкільної та загальної середньої освітньої підготовки в регіоні як основи для подальшого навчання;
- з'ясувати співвідношення освітньої підготовки професійно-технічними та вищими закладами освіти;

- установити схильність населення до післядипломної освіти, зокрема здобуття наукового ступеня;

- визначити ступінь залученості кадрів у процеси підвищення кваліфікації, перекваліфікації, у тому числі в розрізі основних професійних груп.

Виклад основного матеріалу. При визначенні освітніх детермінацій стану ринку праці регіону основний акцент повинен здійснюватися на можливості підвищення кваліфікації і перекваліфікації кадрів згідно з новими викликами соціально-економічного розвитку. Для Буковини освітня система розвивається доволі проблемно, розпочинаючи вже з дошкільних закладів. Зокрема, в області має місце значний дефіцит ліжкомісць у такому типі освітніх закладів [1]. Хоча тепер він неперервно зростає, що насправді здійснює помітний вплив на ринок праці через можливості повної зайнятості для батьків (особливо жінок), які не спроможні більше займатись трудовою діяльністю, а змушені подовжувати термін догляду за дитиною. Водночас відсутність можливості виховання у закладах дошкільного типу під наглядом професіоналів у середовищі однолітків часто вже у дитячому віці не дозволяє розвивати важливі психоемоційні характеристики людини, які важливі у подальшій трудовій діяльності – як-от: лідерство, організаторські здібності, комунікабельність, здатність конкурувати тощо. Тож дошкільна підготовка на професійних умовах має колосальний вплив на формування інтелектуальних здібностей дитини.

Отже, уже перший рівень освітньої підготовки в регіоні – дошкільної, проблемний. Що ж до загальноосвітньої підготовки, що часто є допустимим кінцевим рівнем навчання для робітничих професій, у тому числі аграрних спеціалізацій, то тут тенденції також дещо загрозливі. Зокрема, існують проблеми достатньої забезпеченості учнів педагогічними кадрами, від чого значно залежить якість освітніх послуг: хоча загальна кількість вчителів зберігається на приблизно однаковому рівні (12,3 тис. у 2012 році), у розрахунку на одного учня їх кількість скорочується – з 10,8 осіб у 1995/96 навчальному році, 9,9 у 2005/06 навчальному році до 8,1 у 2012/13 навчальному році. Зберігаються тенденції, хоча і не на значному рівні, заочного або вечірнього здобуття середньої освіти – у 2012 році таких осіб було 1,7 тис. із 99,0 тис. (для порівняння, у 2005 році дані показники становили 3,1 тис. та 117,6 тис. відповідно) [2].

З позиції якості підготовки кадрів для регіональної економіки системою загальної середньої освіти видається важливим виявлення тенденцій співвідношення випуску учнів, які здобули базову загальну середню освіту, тобто закінчили школу II ступеня, та які здобули повну загальну середню освіту, тобто закінчили школу III

ступеня (рис. 1). Для Чернівецької області частка осіб з повною загальною середньою освітою

постійно коливається та наразі набуває негативних тенденцій.

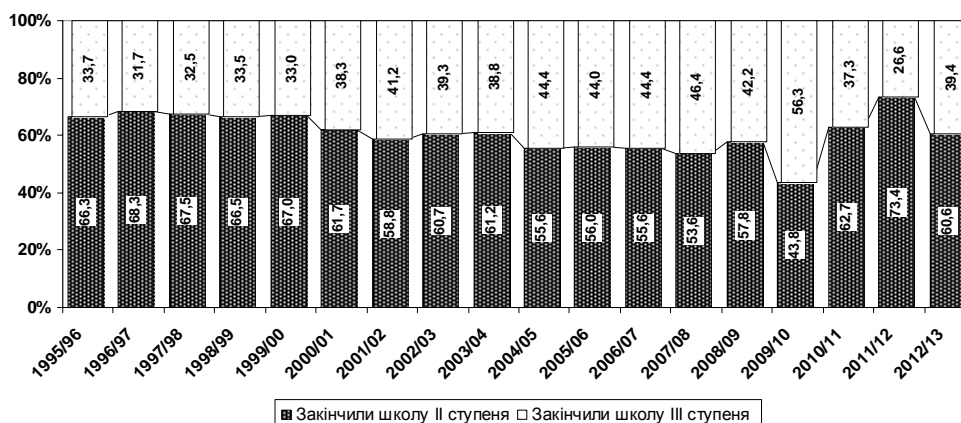

Рис. 1. Структура підготовки учнів системою загальної середньої освіти Чернівецької області, 1995-2012 рр.*

* Складено автором на основі джерела: [2]

Незважаючи на те, що дошкільна та загальна середня освіта формують інтелектуальну основу розвитку людини з відображенням у загальному світоглядному сприйнятті цінності знань, коли інтересів, моральних норм та цінностях тощо, більш «приземлений» характер взаємозв'язку ринку праці має місце відносно професійно-технічного, вищого та післядипломного навчання. Тож індикатори, які відображають тенденції здобуття даних ступенів освіти, повинні аналізуватись більш ретельно.

Розуміння потреби підготовки освітньою системою регіону висококваліфікованих кадрів не відкидає необхідності суттєвого вдосконалення системи професійно-технічної освіти. Згідно з офіційними статистичними даними, кількість професійно-технічних закладів залишається на приблизно однаковому рівні і в 2012 році становила 16 одиниць. Водночас кількісні показники підготовки працівників робітничих професій постійно скорочуються – до 7,4 тис. у 2012 році проти 8,5 тис. у 1995 році. Ще більш стрімко скорочується кількість прийнятих учнів – до 3,6 тис. у 2012 році проти 5,2 тис. у 1995 році [3]. У розрахунку на 10000 населення кількість учнів, слухачів професійно-

технічних навчальних закладів в області у 2012 році становила 82 особи, коли середньо-український показник сягав 93 осіб. Звичайно такий стан справ зумовлений помітним демографічним провалом з 2005 року, через що насичений пропозицією освітніх послуг ринок деформований надмірною кількістю вищих навчальних закладів. Тому можливості вступу до вищів відкидають професійно-технічну освіту з поля зору випускників середніх шкіл та інституціоналізують її сприйняття як непрестижну. У результаті якість освітніх послуг професійно-технічного рівня постійно знижується, через що потерпає регіональний ринок праці з домінуючою аграрною спеціалізацією.

Для розуміння співвідношення випуску учнів закладами професійно-технічної освіти з вищими навчальними закладами (ВНЗ) на рис. 2 відображено тенденції даного показника у достатньому ретроспективному вимірі. Бачимо наростаючу кількість випуску вищими закладами освіти III-IV рівнів акредитації, що явно свідчить про втрату конкурентних позицій професійно-технічними закладами на ринку Буковини.

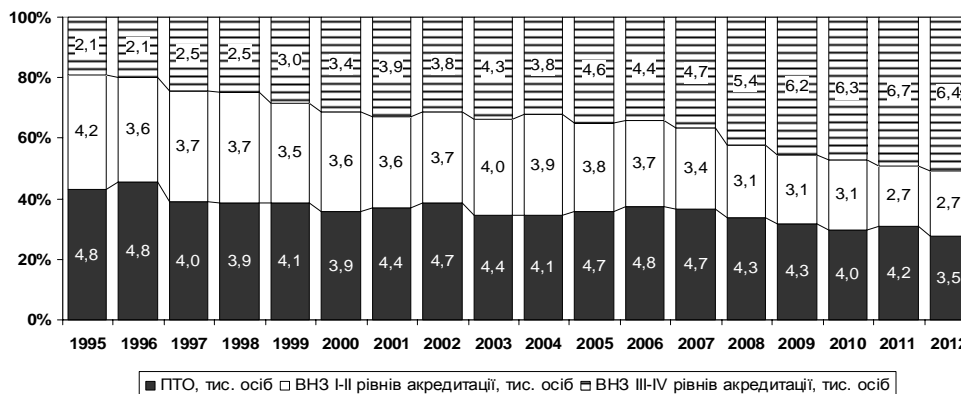

Рис. 2. Співвідношення випущених робітників і фахівців закладами освіти Чернівецької області, 1995-2012 рр.*

* Складено автором на основі джерел: [3; 4]

Водночас, якщо порівняти тенденції випущених фахівців і робітників та основні показники на ринку праці, то має місце практично відсутня їх кореляційна взаємозалежність, тобто зв'язок структури освітньо-кваліфікаційної підготовки за кількісними показниками та кон'юнктурних параметрів регіонального ринку праці доволі обмежений.

Таким чином, проблемність розвитку професійно-технічної освіти та її детермінацій стану ринку праці за кількісно-якісними показниками в основному виникає через наростаючу пропозицію освітніх послуг ВНЗ. З іншого боку, підготовка високопрофесійних кадрів для економіки регіону також залишається пріоритетним завданням розвитку Буковини, адже такі особи як носії вищих трудовотенційних характеристик мають більші схильності та навички продуктивної, інноваційної праці, що відіграє виняткову роль для забезпечення якісних модернізаційних змін. Окрім того, Чернівецька область має реноме як перспективного освітнього центру, займаючи 11-ту рейтингову позицію в Україні за кількістю студентів ВНЗ I-IV рівнів акредитації на 10000 населення. Вочевидь цьому сприяє не лише достатня пропозиція освітніх послуг та їх якісні параметри, але й розвинена відповідна інфраструктура, що дозволяє диференціювати сегментованість ринку праці за різними видами економічної діяльності з різнопрофільною підготовкою фахівців та робітників.

З огляду на взаємні детермінації регіонального ринку праці та освітньої системи області з наслідковими трансформаційними процесами згідно потреб модернізації економіки слід проаналізувати зміни в достатній ретроспективі щодо найбільш поширених форм та умов навчання у ВНЗ. Не викликає сумнівів, що найбільш ефективними інвестиції в людський капітал здійснюються при денній формі навчання. Водночас інші форми є альтернативою переважною для працерайного населення, яке комбінує різні види діяльності. На практиці таке поєднання, на жаль, часто відзначається надміру формальним характером, через що говориться про ефективну систему заочної, вечірньої чи популярної сьогодні дистанційної освіти вкрай важко. Для досліджуваного нами регіону тенденції в даному аспекті позитивні – частка підготовки студентів за денною освітою у ВНЗ постійно зростає, а саме з 66,5% у 2005/06 навчальному році до 73,7% у 2011/12 навчальному році. Утратила свою актуальність вечірня форма навчання, яку закономірно в силу розвитку інформаційного суспільства витісняє дистанційна освіта. Востаннє вищу освіту за вечірньою формою у ВНЗ III-IV рівнів акредитації здобуло 100 осіб у 2000/01 навчальному році, а в ВНЗ I-II рівнів акредитації – 100 осіб у 2008/09 навчальному році.

Розглянемо інші тенденції розвитку вищої освіти, зокрема щодо післядипломного навчання. Зростання кількості випущених фахівців ВНЗ III-IV рівнів акредитації супроводжується збільшенням обсягів і підготовки фахівців вищої кваліфікації – аспірантів і докторантів. Кількісний аспект даних показників свідчить, що підготовка докторантів та особливо кандидатів порівняно низька на фоні інших областей.

Водночас їх чисельність постійно зростає. Так, якщо в 1995 році кількість аспірантів складала 114 осіб, то до 2005 року вона зросла до 245 і на початок 2012 року становила 267 осіб. Щодо докторантів, то тут їх кількість у відповідні роки сягала 1, 26 і 28 осіб. Отже, помітне збільшення кількості докторантів є ознакою подальшої мотивації та ресурсної можливості кандидатів наук здобувати вищий науковий ступінь з метою переважно науково-педагогічної діяльності або зайнятості на державній службі. У той же час відображення кількісного нарощування зайнятих осіб найвищої кваліфікації не корелює з показниками інноваційної діяльності. Тобто говорити про якісну результуючу вимірність помітного зростання схильностей зайнятого населення до здобуття наукового ступеня не можна.

Тенденції показників щодо підготовки кадрів засвідчують скорочення кількості осіб, яких навчено новим професіям в абсолютному вимірі – з 2,1 тис. у 2000 році до 1,6 тис. у 2005 та 2012 роках. Така ситуація значно зумовлена недостатнім рівнем попиту на робочу силу. Водночас за часткою підготовки кадрів до облікової кількості штатних працівників даний показник залишається на приблизно однаковому рівні: якщо в 2000 році він становив 1,1%, то в 2005 році – 1,0%, а 2012 – 1,2%. На фоні інших областей такий рівень залученості економічно активного населення в процесі післядипломного навчання за формальною формою освіти вкрай недостатній, адже середньоукраїнський показник становить 2,0% від загальної кількості штатних працівників. Також варто додати, що 78,3% кадрів підготовлено безпосередньо на виробництві, що вище за середньоукраїнський показник (74,3%). Це дає змогу припускати про більшу прикладну ефективність такого навчання фахівців і робітників. При цьому частка осіб, для яких таке навчання було не первинним, – 62,7% при середньоукраїнському значенні 66,6%. З тих осіб, що проходили підготовку на виробництві, домінуюча частка навчалася на курсових умовах – 63,4%. Звичайно, індивідуальна форма більш ефективна, за середньоукраїнським значенням вона сягає 51,7%. Отже, для Чернівецької області хоча і мають місце позитивні ознаки підготовки кадрів безпосередньо у виробничих умовах, проте мало поширена практика індивідуального навчання вимагає мотивації в організацій наявності у своїх штатах практиків-педагогів, які б у спеціальних умовах могли передавати досвід і навички потенційним працівникам.

Рівень участі економічно активного населення регіону в різних формах неперервного навчання, що, безумовно, повинно позначатися на якісних результатах праці, відображає також показник підвищення кваліфікації кадрів. Для Чернівецької області він залишається на приблизно однаковому рівні – 10,2 тис. осіб у 2012 році проти такого ж показника в 2005 році і 9,5 тис. осіб у 2000 році. Наразі це 7,4% від облікової кількості штатних працівників проти середньо-українського показника 9,5% у 2012 році [5, с. 111-114]. Це є фактом необхідності більшого залучення працівників до підвищення кваліфікації, причому без ознак формалізму, а з реальними можливостями подальшого кар'єрного просування відповідно до набутих освітньо-кваліфікаційних навичок. Цікаво, що

якщо навчання новим професіям домінуюче відбувалося безпосередньо на виробництві, хоча й через курсову форму, то підвищення кваліфікації здебільшого проводиться у навчальних закладах, зокрема станом на 2012 рік воно охоплювало аж 79,4% осіб, що проходили таке навчання. Це формує більші схильності до його формалізму та слабкої прикладної корисності, що однозначно демотивує працівників тих сфер, для яких підвищення кваліфікації не є обов'язковим, брати участь у відповідних формах навчання.

На рис. 3 подаємо розподіл підвищення кваліфікації працівників за професійними групами Чернівецької області та середнього показника по Україні. Як бачимо, для Буковини характерне домінування підвищення кваліфікації професіоналів і фахівців і порівняно низька частка залученості до неперервного навчання робітників. Згідно з попитом на робочу силу, де вирізняється підвищена потреба в службовцях,

такі тенденції, з одного боку, виправдані. Проте більший доступ управлінського апарату до можливостей неперервного навчання змушує говорити про потребу більшої залученості саме робітничих кадрів у процесі підвищення кваліфікації, зокрема задля ефективізації результатів праці у тих видах економічної діяльності, що базуються на фізичній праці. Це дасть змогу стимулювати трудовий потенціал розвиток для тих осіб робітничих професій, що мають достатні інтелектуальні, організаційні, лідерські й інші навички та через подальше здобуття вищої освіти зможуть обіймати високі посади (японська модель кар'єрного просування). Щодо згаданих статистичних даних додамо, що з тих робітників, які брали участь у різних формах підвищення кваліфікації, лише 5,9% підвищили свій розряд, коли в середньому по Україні даний показник у 2012 році становив 9,0%.

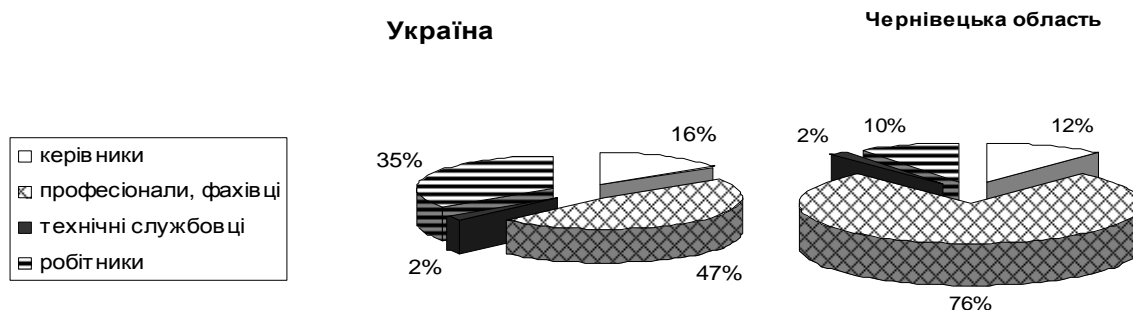

Рис. 3. Розподіл підвищення кваліфікації працівників за професійними групами в Чернівецькій області, 2012 рр.*

* Складено автором на основі джерела: [6]

Незважаючи на суперечливі тенденції області у підготовці та підвищенні кваліфікації кадрів на фоні інших областей України, Буковина займає 6 рейтингову позицію (без урахування м. Києва) за кількістю штатних працівників з вищою освітою (34,6% до загальної облікової кількості у 2012 році). Тобто з огляду на домінуючу аграрну спеціалізацію регіону трудовий потенціал його населення доволі високий, але незадовільні показники соціально-економічного розвитку свідчать про вкрай неефективне його використання, а показники післядипломного навчання – обмежені можливості для подальшого розвитку. Недостатня також зайнятість осіб з повною вищою освітою у структурі державного апарату – частка таких становить 69,0% при середньоукраїнському показнику 72,2%. Для державних службовців Буковини характерні і незадовільні показники підвищення кваліфікації. Якщо в середньому по Україні 13,8% від загальної кількості посадових осіб брали участь у відповідних формах підвищення кваліфікації, то для Чернівецької області – лише 9,7%. Тобто як і щодо робітників, кадровий склад державної служби регіону недостатньо вмотивований та не має повної можливості (окрім регламентованих норм) підвищення кваліфікації, що вочевидь позначається на ефективності управлінських рішень, у тому числі щодо пріоритетів

модернізації економіки, трансформаційних змін на ринку праці як каталізатора таких процесів.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Отже, аналіз основних показників розвитку освітньої системи Буковини із зіставленням до тенденцій розвитку ринку праці, загальних економічних показників, результатів інноваційної діяльності свідчать про наявність низки невідповідностей. Вони полягають у тому, що:

- на рівні дошкільної та загальної середньої освіти – недостатнє інфраструктурне та кадрове забезпечення надання освітніх послуг з помітною диференціацією їх якості в розрізі різних типів поселень, через що мешканці різних територій не мають змоги набути достатні освітньо-кваліфікаційні навички згідно особистісними трудові потенційними характеристиками;

- на рівні професійно-технічної освіти – втрати конкурентних позицій на ринку освітніх послуг, зокрема супроти ВНЗ III-IV рівнів акредитації з подальшим занепадом матеріально-технічної бази, деінтелектуалізації науково-педагогічного складу працівників тощо;

- на рівні вищої освіти – відсутність чітко вираженого випереджувального характеру підготовки фахівців згідно з перспективними потребами регіональної економіки з урахуванням модернізаційних орієнтирів;

- на рівні післядипломної освіти – слабка залученість у процеси підвищення кваліфікації робітничих професій, а також працівників місцевих органів державної влади й органів місцевого самоврядування; обмеженість індивідуальної підготовки робітників у реальних виробничих умовах.

Водночас для області характерна порівняно добре розвинена інфраструктура, необхідна для її подальшого утвердження як регіону, що пропонує високої якості освітні послуги. Також видається перспективним посилення наукової основи освітньої підготовки, зокрема аспірантів і докторантів, які надалі можуть бути залучені через механізми міжрегіонального перерозподілу людських ресурсів до інших регіональних ринків

праці. Тобто в теоретичному контексті існують достатні передумови підготовки висококваліфікованих кадрів з базуванням системи регіональної освіти на випереджувальних принципах. Це потребує чіткого визначення подальших цільових орієнтирів структурних зрушень регіональної економіки з пріоритетом розвитку наукомістких видів економічної діяльності та сфери послуг. На основі таких розрахунків має будуватися система взаємодії регіональної освітньої системи та ринку праці, що в подальшому дозволить ефективізувати використання трудовотенційних характеристик населення та мотивувати його до неперервного розвитку згідно з вимогами інформаційного суспільства.

Список літератури:

1. Дошкільні заклади: Освіта: Статистична інформація: Головне управління статистики у Чернівецькій області [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.cv.ukrstat.gov.ua/statinf/osvit/dosh.htm>
2. Загальноосвітні навчальні заклади: Освіта: Статистична інформація: Головне управління статистики у Чернівецькій області [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.cv.ukrstat.gov.ua/statinf/osvit/zag.htm>
3. Професійно-технічні навчальні заклади: Освіта: Статистична інформація: Головне управління статистики у Чернівецькій області [Електронний

- ресурс] – Режим доступу: <http://www.cv.ukrstat.gov.ua/statinf/osvit/prof.htm>
4. Вищі навчальні заклади: Освіта: Статистична інформація: Головне управління статистики у Чернівецькій області [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.cv.ukrstat.gov.ua/statinf/osvit/vnz.htm>
5. Регіони України 2013. Статистичний збірник / Державна служба статистики України // За ред. О.Г. Осауленка. – Частина 1. – Київ, 2013. – 228 с.
6. Праця України у 2012 році. Статистичний збірник / Державна служба статистики України; відп. за випуск І.В. Сенік. – Київ, 2013. – 323 с.

Аннотація

Ольга Антохова

ОСНОВНЫЕ ДЕТЕРМИНАНТЫ СОСТОЯНИЯ РЫНКА ТРУДА ЧЕРНОВИЦКОЙ ОБЛАСТИ

Определено проблемность дошкольной и общей средней образовательной подготовки в Черновицкой области как основы для дальнейшего обучения. Выяснено соотношение выпуска учеников и студентов профессионально-технических и высших учебных заведений. Установлено склонность населения к последипломному образованию, в частности соисканию ученой степени. Определена степень привлечения кадров в процессы повышения квалификации, переквалификации, в том числе в разрезе основных профессиональных групп.

Ключевые слова: региональный рынок труда, образовательная подготовка, последипломное обучение, повышение квалификации, переквалификация.

Summary

Olga Antohova

THE MAIN DETERMINANTS OF LABOR MARKET CHERNIVTSI REGION

The problematic pre-school and general secondary education and training in the Chernivtsi Region as a basis for further study in the article was defined. The correlation of graduated students and students of vocational and higher education institutions was founded. The predisposition of population to postgraduate education, in particular the scientific degree was established. The degree of involvement of staff in the process of training, retraining, includes by major occupational groups was defined.

Keywords: regional labor market, education and training, postgraduate education, training, re-training.